

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MENEKŞE GÖZLERİNE
MEFTUN OLMUŞTUK!

ELIZABETH TAYLOR

FELEKTEN BİR GECE'NİN YÖNETMENİNDEN ORTALIĞI KASIP KAVURACAK BİR KOMEDİ

ŞİMDİ BLU-RAY™, DVD VE VCD'DE!

WARNER BROS. PICTURES SUNAR

LEGENDARY PICTURES işbirliği ile BİR GREEN HAT FILMS YAPIMI BİR TODD PHILLIPS FILMİ ROBERT DOWNEY JR. ZACH GALIFIANAKIS "DUE DATE"
MICHELLE MONAGHAN JULIETTE LEWIS VE JAMIE FOXX MÜZİK CHRISTOPHE BECK MONTAJ DEBRA NEIL-FISHER, A.C.E. YAPIM TASARIM BILL BRZESKI GÖRÜNTÜ YÖNETMENİ LAWRENCE
SHER YAPIM SORUMLULARI THOMAS TULL SUSAN DOWNEY SCOTT BUDNICK HİKAYE BYALAN R. COHEN & ALAN FREEDLAND
SENARYO ALAN R. COHEN & ALAN FREEDLAND VE ADAM SZTYKIEL & TODD PHILLIPS YAPIM TODD PHILLIPS DAN GOLDBERG YÖNETMEN TODD PHILLIPS

duedatamovie.co.uk

warnerblu.com

warnervideo.com

Soundtrack Album of Major Motion Picture

WARNER BROS. PICTURES

tiglon

ÇEKİCİ, ATEŞLİ, 'DİRİ' BİR EFSANEYDİ...

GEÇTİĞİMİZ HAFTA İÇİNDE KAYBETTİĞİMİZ ELIZABETH TAYLOR ÜZERİNE BİRÇOK ŞEY SÖYLENDİ. BİNLERCE makale ve anı yazısı yayımlandı. Arka Pencere de elbette kayıtsız kalamazdı bu muhteşem insanın aramızdan ayrılışına. Yazarlarımızdan Okan Arpaç, **ÖLÜM KARARI**'nda, 'menekşe gözlü' yıldızın en iyi 11 performansını ele aldı... Lakin bunlardan en ilginç, belki de ünlü anti-feminist yazar Camille Paglia'yla yapılan söyleşiydi. Lezbiyen olduğunu gizlemeyen Paglia, kaybettiği bir sevgiliyi anlatır gibi anlatıyordu Taylor'ı:

"90'larda, hatırlarsınız, Meryl Streep gelmiş geçmiş en büyük oyuncu olarak selamlanıyor, Elizabeth Taylor'sa daha çok dalga geçilen biri olarak hatırlanıyordu. Oyunculuğu küçük görülüyor, yeterince ciddiye alınmıyordu. Penthouse'da yazdığım yazıda aslında bir protesto eylemi gerçekleştiriyordum. Çünkü bana göre Streep'in bütün o sonradan edinilmiş teknik ustalığına rağmen Elizabeth Taylor çok daha büyük bir oyuncuydu. İnsanlar Taylor'ı klasik filmler yeniden popüler olunca tanımaya başladı. Bir oyuncu olarak gücü, tüm külliyyatıyla elde ettiği başarının görkemi böylece anlaşıldı. Profesyonel hayatı çoktan bitmiş de olsa Taylor yeniden saygın bir oyuncu haline geldi.

Taylor, bugün beyazperdede görmenin imkansız olduğu belirli bir kadınlık türünü temsil ediyordu. Varoluşunun kökeninde hormonal gerçeklik vardı, tabiatın diriliği... Tek başına, cinsiyetin sadece basit bir toplumsal inşa olduğunu iddia eden eden post-modernizme ve post-yapısalcılığa atılmış canlı bir tokat etkisi yaratıyordu. Mesela Lisa Cholodenko'nun yönettiği 'İki Kadın, Bir Erkek' (The Kids Are All Right), sahiden harikulade bir film, fakat Julianne Moore ile Annette Bening bakarken insana acı verecek kadar cılız görünüyor. Kötü oynadıklarını söylemiyorum, özellikle Bening'in çağdaş Amerikan iş kadını portresi kesinlikle bir Oscar'ı hak ediyordu. Benim söylediğim, bugün Hollywood yıldızlarının bize sunduğu görüntülerin hep böyle olduğu; dünyanın büyük bir kısmında yaşayan kadınlarla ilgisi olmayan, pilatesle şekillenmiş

iskelet bedenli, anoreksik silüetler... Hollywood'un yansıttığı kadın tasvirinde neredeyse android bir hava var. Gwyneth Paltrow 1930'larda yaşamış olsaydı, sırık bedeni yüzünden kimse onu çekici bulmazdı. Oysa bugün genç Amerikalı kadınlara nihai ideal olarak sunuluyor. Taylor'a dönersek; o aslında Ava Gardner'ın devamı gibidir. Meslek hayatlarının başında, özellikle konuşma tekniği bakımından yetersiz sayılabilecek olmalarına rağmen, Taylor da Gardner da olağanüstü şehvetli ve kendiliğindendi, hayvani denecek türden bir çekicilikleri vardı.

Hollywood'da onun gibi kimse yok artık. Avrupa geleneğinde hâlâ Sophia Loren gibi birkaç isim sayabiliriz. Onun da erkeklerle ilişkileri az rastlanır türdendir. Güçlüdür ayrıca, savaştan sağ çıkabilmiş bir emekçi İtalyan kadınıdır. Fransız aktris Jeanne Moreau vardır sonra. Moreau'da Elizabeth Taylor'ın sahip olmadığı türden bir dekadan nitelik, bıkkın ve sofistike bir erotizm bulunur, 'Her şeyi gördüm, yaşadım, sen bana başka ne gösterebilirsin ki!' havası... Fransız aktrisleri hep ince bir kadınsılıkla çıkar karşımıza. Catherine Deneuve mesela, benzersiz bir duygu ve duyarlılık taşır, ama aynı zamanda 'cool'dur, yani gözlemcidir ve mesafeli. Taylor'ın ateşinden yoksun da denebilir. Taylor ise yeteneğinin yanı sıra, gustosu ve ateşi olan bir aktris. Ondan söz ederken aktris kelimesini kullandığımı fark ettiniz mi? Hollywood aktrislerinin seksapelleri, aktör olmaya karar verdikleri gün kayboldu."

Gençler Elizabeth Taylor'ı Michael Jackson'ın yaşlı arkadaşı ya da tekerlekli sandalyeye mahkum çatlak kadın olarak tanıyor sadece. Daha yaşlı olanlar içinse durum değişik. Elizabeth Taylor, çok uzun yıllardan beri kalbimizin en derin yerlerine dokunmayı, içimize işlemeyi sürdürüyor ve sürdürecektir. [2]

GİZLİ TEŞKİLAT

(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU: BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com KEMAL EKİN AYSEL kemalaysel@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemazer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcyalc@hotmail.com

GÖRSEL YÖNETMEN: BİLGEHAN ARAS **LOGO TASARIM:** ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA:** BAŞAR UĞUR

KATKIDA BULUNANLAR: TUNCA ARSLAN, OKAN ARPAÇ, ALİ ULVİ UYANIK, MÜJDE İŞİL

REKLAM İLETİŞİM: EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

www.arkapencere.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Haftanın eleştirileri: Atlıkarınca, Kız Ve Kurt, Güneşin Karanlığında, Yürüyüş, Arı Kovanına Çomak Sokan Kız, Hop Dedik: Deli Dumrul.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları. Beş üzerinden, buçuksuz...

18 TRENDEKİ YABANCI

İstanbul Film Festivali'nde gösterilecek "İmkânsızın Şarkısı"nın yazarı Haruki Murakami'nin Türkiye gezisinden 'sinema gibi' notlar...

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

David Lynch, görünenin ardında hazır bekleyen kabusun peşinde: Mavi Kadife.

22 ÖLÜM KARARI

Elizabeth Taylor'ın ardından ağlamak yerine, onun en gözde 11 performansına bir göz atmak istedik.

26 AİLE OYUNU

DVD eleştirileri: Bambi, Inside Job.

28 SAPIK

Film sapıkları için sinemanın incik cıncığı: Bad Teacher, Bizim Büyük Çaresizliğimiz, Gölgele Ve Suretler, Sinemamızda Değişim Rüzgârları, Altyazı Sinema Seminerleri Bahar 2011.

ATLIKARINCA

YÖNETMEN İlksen Başarır

OYUNCULAR Mert Fırat,

Nergis Öztürk, Zeynep Oral,

Sema Çeyrekbaşı, Sercan Badur

YAPIM 2010 Türkiye

SÜRE 93 dk.

ENSEST VAKALARININ ÇOK YAŞANDIĞI
BİR ÜLKEDE YAŞIYORUZ NE YAZIK KI...

Ensest, daha çok kapalı, cinselliği bastırılmış toplumlarda kendisini gösteren, toplumdaki sağlıksızlığın bariz göstergelerinden biri. En yaygın biçimi 'çocuk istismarı'yla yaşıyor. Ailelerde özellikle erkek bireylerin (baba, dede, ağabey, amca, dayı vs.) ensestin saldırgan tarafını oluşturduğu, bu konuda yapılan ender araştırmalardan birinde (2009) belirlenmiş. Yine bu araştırmada ensest saldırganının otoriter yapıda bir erkek olduğu, herhangi bir sosyoekonomik ya da sosyokültürel özellikle sınırlı olmadığı, daha çok kişisel özelliklerin şekillendirdiği bir ruhsal bozukluğun yol açtığı belirtilmiş. Ve ne yazık ki Türkiye'de bazı aileler içlerinde bir ensest saldırganın olduğunu bilseler bile bunu ifşa etmekten kaçınıp, üstünü örtmeye yönelebilmekte.

Kabaca özetlediğim bu raporun da belirttiği gibi, Türkiye'de çok bahsedilmeyen, pek araştırılmayan, en kötüsü çözüm konusunda da yeterli çabanın gösterilmediği ciddi bir sorun bu. Zaten çocuklarına ve kadınlara giderek daha kötü davranan bir toplum olduğumuzu haberlere biraz daha dikkatli bakarak anlamak mümkün.

İlk filmi "Başka Dilde Aşk" ile yine Türkiye'nin az değinilen bir kesimine, bir aşk hikayesi penceresinden bakan İlksen Başarır, ikinci filmiyle Türk sinemasında bir 'tabu' olarak görülen bu ensest sorununa cesur bir bakış atıyor. Bir defa bu hiç azımsanacak bir tavır değil. Sinema, içinden çıktığı her toplumun aynası olmuştur çoğu zaman. Bizim aynamız bu taraflarımızı göstermeye pek cesaret edemedi şimdiye dek. Belki Başarır'ın filmi, bu toplumun önemli bir hastalığını daha da görünür kılar.

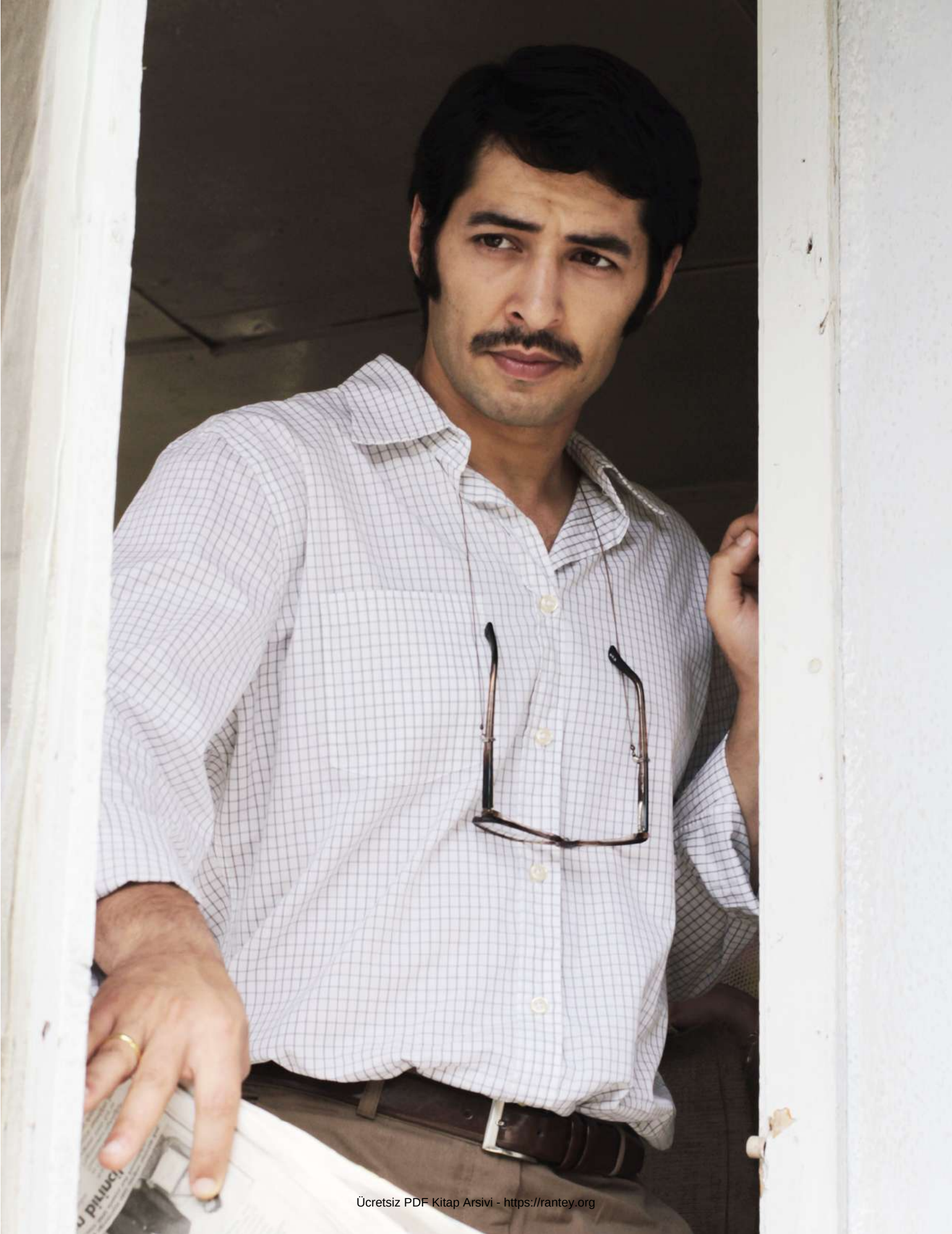
Küçük bir kasabada Edip ve Sevgi adlı iki çocuklarıyla yaşayan Erdem ve Sevil... En başta her şey normal gibi bu ailede. Çocuklarına düşkün, sevecen bir baba... Hem işini hem de evini idare edebilen güzel, sadık bir eş... Ancak evin küçük oğlu Edip'de bir tedirginlik var sürekli. Erdem ise eve gelen kurban etini çocuklarına

yedirmekten bile imtina eden aşırı titiz bir baba. Erdem bir amatör şair aynı zamanda. Bu konuda kendini kanıtlamaya ve şiir kitapları yayımlatmaya çalışıyor. Ancak Erdem sınırlı yeteneğinden dolayı istediği gibi bir 'edip' değildir. Otoriterdir, karısına karşı şiddet uygulamasına da çok şefkatli ve romantik değildir. Sevil de bunun karşılığını ona 'soğukluk' ve 'yarı-ilgisizlik'le vermektedir. Erdem 'edip' olamadığı gibi 'sevgi'sizdir de... Bu yoksunluklarını çocuklarında araması, bir nevi onları (ve kendisini) cezalandırmaktır aslında.

Filmin senaryosunu yazan Başarır ve Fırat belli ki ensest sorunuyla ilgili çok ciddi, derinlemesine araştırmalar yapmışlar. Karakterlerin içlerindeki bütün sorunlarla ilgili doneler filmde net bir şekilde sunuluyor. Başarır'ın bu psikolojileri destekleyen kamera kullanımı, Hayk Kirakosyan'ın ışık ve renk kullanımı temayı bütünlüyor. Özellikle Antalya Film Festivali'nde lineer yapıyı takip etmeyen kurgusuna göre, Başarır'ın yeniden elden geçirdiği filmin bu yeni kurgusu da akıyor ve izleyicinin takip hissini daha da çok besliyor. Hassas bir konuyu işlerken neyi gösterip neyi göstermemesi gerektiği konusunda da hassas davranmış Başarır. İyi de yapmış. Yıllardır değinilmeyen ve toplumun hassas noktalarına değen bir hikayede ölçülü ama vurucu olmak daha doğru bir çıkış...

Gelgelelim "Atlıkarınca"nın bir sorunundan bahsedeceksek eğer, bunun hikayenin bizatihi kendisi olduğunu da söylemek gerek. Filmin omurgası ailenin içinde olanları bize küçük küçük, olay olay art arda diziyor izlenimi veriyor. Özellikle aile İstanbul'a taşındıktan sonra yaşananlar bu duyguyu artırıyor. Şöyle ki; Erdem şiir yazar, Erdem Sevil'le sertçe sevişir, Erdem balığa çıkar, Sevil işinde terfi alırken Erdem'in edebiyattaki başarısızlığı tescillenir... Bu veriler bize biraz daha birbirine 'eklemlı' sunulabilir... Filmin ilk kurgusunda olay akışı lineer sırayla akmayınca bu mesele biraz daha 'görünmez' oluyordu. Ancak sahneleri böyle dizince hikayenin bazı başka 'girişim - çıkıntı'lara ihtiyacı olduğu hissine

"Başka Dilde Aşk"ın yönetmeni İlksen Başarır yine Türkiye'de görmezden gelinen bir sorunun üstüne gidiyor yeni filminde. Sırf bu cesareti bile "Atlıkarınca"yı değerli bir film yapıyor.

En büyük alkışı Sevgi'yi oynayan 1997 doğumlu genç oyuncu Zeynep Oral hak ediyor. Zor bir rolün altından kazaya uğramadan ve uğratmadan çıkmasını biliyor Oral.

kapılmak mümkün. Başarır, Erdem'in enest ilişkideki seyrini türlü detaylarla veriyor. Hikayede aslında herşeyin farkında olan ama kimseye bunu anlatamayan 'felçli annee' figürünü ise bir çeşit farkında olan insanların 'anlatamama' duygularını simgelemek için kullanıyor. Kapısı bir türlü kapanmayan banyo, yolda ezilen köpek, Erdem'in buz yemesi gibi metaforlar gereken efektleri veriyorlar ancak yine de gidişatı belli eden bu hikaye yapısında sürpriz bir etki ya da 'suspense' ibresinde bir titreme oluşturmakta zorlanıyorlar. Nitekim Sevil'in finalde aldığı karar da şok etkisi yaratamıyor böyle olunca. Çünkü zaten beklenen finali sunuyor bize.

Basın gösteriminde kimi meslektaşlarımın 'sosyal bilinçlendirme kampanyası filmi gibi' şeklindeki acımasız eleştirisini ise hiç doğru

bulmuyorum. Başarır'ın son yıllarda sinemamızda çalışan en 'sinemacı' kadın yönetmenlerden biri olduğunu düşünüyorum. Senaryo partneri ve iki filminin de baş aktörü Mert Fırat da Erdem rolünde riskli bir rolün altından arızasız ve alnının akıyla çıkıyor. "Kıskanmak"taki rolüyle de etkili bir performans sunan Nergis Öztürk, Sevil karakterindeki performansıya da artık kendi kuşağının en iyi keşiflerinden biri olduğunu kanıtıyor. Ama yine de en büyük alkışı Sevgi'yi oynayan 1997 doğumlu genç oyuncu Zeynep Oral hak ediyor. Zor bir rolün altından kazaya uğramadan ve de uğratmadan çıkmasını biliyor. [2]

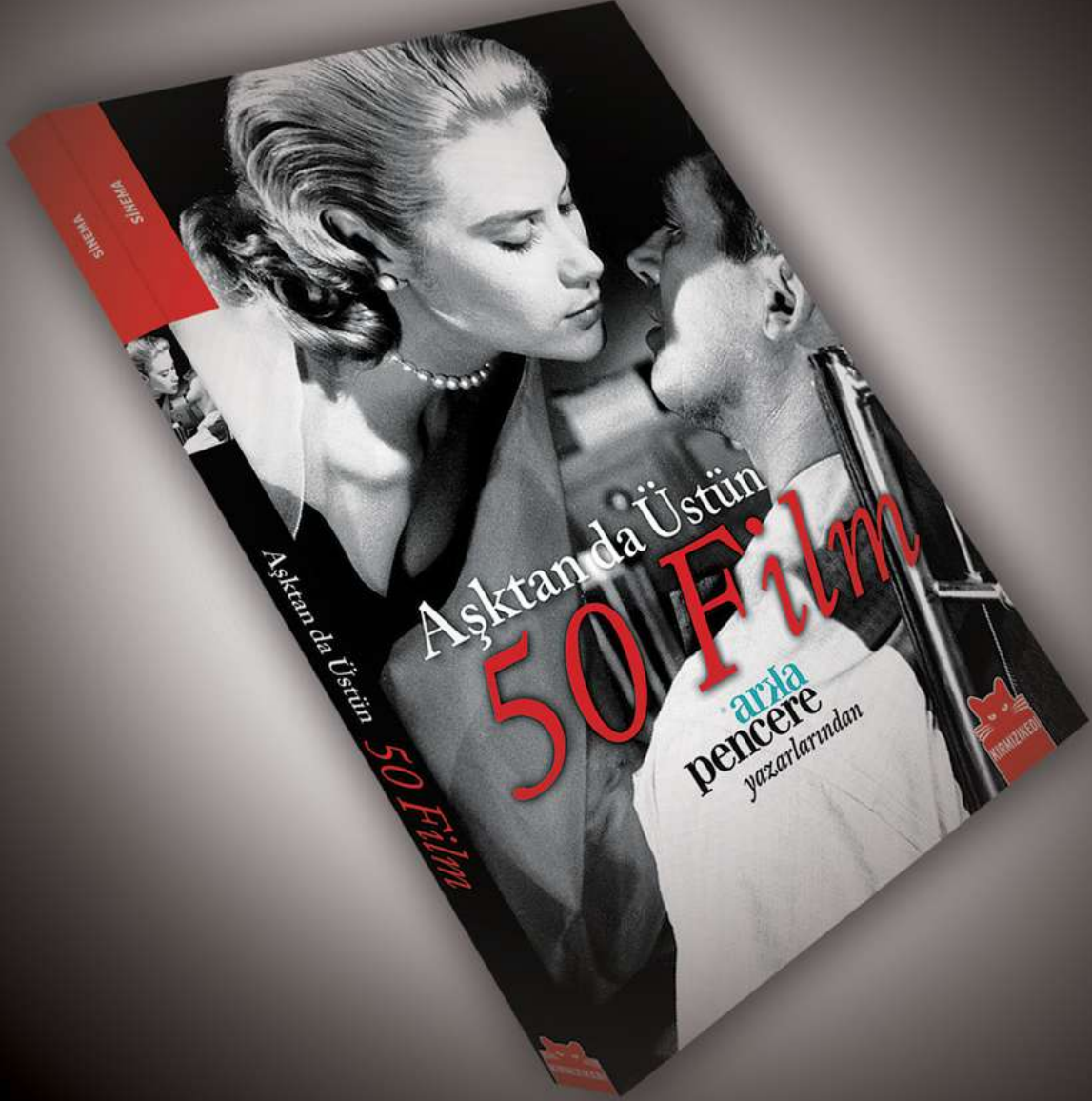
Sinemada insan psikolojilerinden gerilim yaratmak çok zor. Mert Fırat performansı ile Başarır'a bu konuda çok yardımcı oluyor.

Enestizm konusundaki bütün semptomları sunuyor neredeyse film. Bu hikaye biraz daha 'low profile' mı anlatılsaydı acaba?

Altı yazar, altı ayrı üslup, 50 başyapıt...

Cem Altınsaray, Tunca Arslan, Kemal Ekin Aysel, Burak Göral, Murat Özer ve Burçin S. Yalçın tarafından kaleme alınan bu filmler, okuyucuyu sinema tarihinde ileri geri ışınlayarak renkli ve doyurucu bir yolculuğa çıkarıyor.

KIZ VE KURT

YÖNETMEN CATHERINE HARDWICKE GENÇ DİMAĞLARIN, ÖZELLİKLE TAZECİK KIZLARIN buluş çağı buhranlarını perdeye taşımayı kendisine dert edinmiş gibi.

Filmografisindeki "Lords Of Dogtown"ı bir kenara bırakırsak, diğer dört filminin kahramanları ruhları bu bunalımlı dönemde örselenen kızlar. Lakin çektiği her filmle yönetmenin meseleye yaklaşımı daha da absürd ve sığ bir hal alıyor.

İlk filmi "Onüç" (Thirteen), belki de günümüzde geçtiğinden, meseleye en hakiki, en sert yaklaşımı getiren filmiydi. Tesiri de filmin kahramanı Tracy'nin final karesinde attığı isyan çılgılığı kadar sertti. Hardwicke 2006'da "Meryem Ana: Hz. İsa'nın Doğuşu"nu (The Nativity Story) çekti. Aslında peygamberlerinden kafasını kaldırıp onu 'babasız' doğuran kadının ruh hali üzerine yeterince kafa yormayı ihmal etmiş koskoca Hristiyanlık kültürünün bir noksanını gidermeyi planlıyordu olasılıkla orada da. İsa Peygamber'i doğuran kadını 'en saf haliyle' tanıma şansı sunuyordu bize. Ne yazık ki mitin peşine fazla takılmıştı ve hikayeye neredeyse hiçbir özgün bakış açısı getirememişti. Sonra henüz Stephenie Meyer'in sayfalarındayken efsaneye dönüşmüş "Alacakaranlık"ı (Twilight) beyazperdeye uyarlama görevi ona düştü. Buluş çağının kasvetini üzerinden atmaya çalışan kız bu kez Bella'ydı. Bütün o bedensel değişimleri gençlikteki ruhsal deformasyon olarak iyimser bir metaforik okumaya tabi tutmazsanız, filmde ciddiye alınacak pek bir şey bulmanız da olanaksızdı.

"Kız Ve Kurt"la Hardwicke bizi en dehşetengiz masallardan birine yaptığı serbest uyarlamaya davet ediyor. Ortaçağ cehaletine hapsolmuş küçük bir köydeki Valerie'yle (Amanda Seyfried) tanışıyoruz. Valerie küçüklüğünden beri sevdiği Peter'la o köyden kaçmak istiyorsa da, ailesi kızlarını, elini sıcak sudan soğuk suya sokmayacağına inandıkları Henry'ye vermek istiyor. Bir süredir köye dadanmış kurdun son kurbanı Valerie'nin kız kardeşi olunca, köyün 'akıl adamları' bu konuda pek mahir olduğu bilinen Piskopos Solomon'u davet ediyorlar. Solomon'un

ayak basmasıyla köye bağnazlık ve yargısız infaz da beraberinde geliyor. Çok geçmeden kurdun Valerie'yle bir hesabı olduğu ortaya çıkıyor.

Şüphesiz, "Kız Ve Kurt" Shyamalan'ın "Köy"üyle (The Village) kıyaslanacaktır. İki film arasında öyküsel ve temasal anlamda akrabalık bağları var. İki film de aşılması yasak hudutları geçmek için bir zebaniyle yüzleşmek zorunda kalan genç kızlarıyla dikkat çekiyor. İki filmde de bilinmeyen, baskıyı getiriyor, özgürlüklerin önüne set çekmenin bahanesi haline geliyor.

Tabii "Kız Ve Kurt"un senaryo yazarı David Johnson'ın kalemi Shyamalan'ınki kadar kıvrak değil. Kırmızı Başlıklı Kız'ın hikayesini sıkıcı gençlik dertleri ve neye hizmet ettiği meçhul bir kurtadam mitine dönüştürüyor. Film Valerie ve aşıklarının yaşadığı krizi erkenden terk edip bir zaman sonra rotasını "Kim yaptı?" türü gerilimlerin klişelerine çeviriyor.

Prodüksiyon tasarımcılığından gelen Hardwicke'in en büyük başarısı bu alanda oluyor. Ekibiyle birlikte Kırmızı Başlıklı Kız'a tedirgin edici bir tecrit duygusu veren bir coğrafya inşa ediyor. Gövdeleri dikenlerli ağaçlarla çevrili bu köy, kurdun saldırdığı korkudan kaynaklı, terk etmek isteyenleri parçalayacakmış hissi veren bir gayya kuyusu gibi izleyiciyi içine çekiyor sanki.

Gelgelelim, "Kız Ve Kurt" son yıllarda her öykünün gençlik filmi teamülleriyle paketlenip önümüze sürülmesinin yeni bir örneği olmaktan öteye gidemiyor. Kurdun saldırısı Valerie'nin ailesindeki kimi gizli sırları açığa çıkarıyor ama bunların altı doldurulmuyor. Senarist Johnson "Kim yaptı?" gerilimini canlı tutmak için mebzul miktarda karakter tıkıştırıyor öyküye. Ancak tıkıştırmakla kalıyor ve masalda harika işleyen büyükanne de dahil hiçbir karakterine sahip çıkmıyor. Hepsini kurt çil yavrusu gibi dağıtıyor. Bizden de buna hayıflanmamız bekleniyor!

Amanda Seyfried önümüzdeki yıllarda uzun uzun konuşacağımız bir aktris olduğunu bir kez daha hatırlatıyor.

Gary Oldman, Piskopos Solomon'a ancak cebinden Stansfield'i çıkararak beden verebilmiş. En banalinden bir Oldman kötüsü...

ORIJİNAL ADI Red Riding Hood
YÖNETMEN Catherine Hardwicke
OYUNCULAR Amanda Seyfried, Gary Oldman, Billy Burke, Shiloh Fernandez, Max Irons, Virginia Madsen, Lukas Haas, Julie Christie
YAPIM 2011 ABD-Kanada
SÜRE 100 dk.

Hardwicke bize vere vere iki oğlan ve bir de kurt arasında sıkışmış Kırmızı Başlıklı Kız'ın içine düştüğü gençlik buhranından kurtulma çabalarını veriyor.

GÜNEŞİN KARANLIĞINDA

HAK VE HUKUKA UYGUNLUĞUN TAM SAĞLANDIĞI BİR TOPLUM' FIKRİNİ gerçekleştirmek, ne kadar da zor gelmekte değil mi? Oysa adalet için, insan özgürlüklerine gölge düşürmeyecek, suçluluğu yüzde yüz kanıtlanana kadar her sanığın masum olduğu ilkesine sadık, ileri teknolojiyle donatılmış kriminolojinin olanaklarından sonuna dek yararlanan, savunma hakkını değerli kılan hukuk sisteminin kusursuz işlemesi gerekmektedir...

Peki, nasıl oluyor da bazı suçlular adaletten yakalarını sıyrabiliyorlar ve bazı masumlar da mahkûm edilebiliyorlar? Yanıtlar, insan zekasının dolambaçlarında ve ahlaksal zaafalarında saklı... Bazen 'şeytana külahı ters giydiren bir avukat', bazen de usta bir satranç oyuncusu gibi ilerideki hamleleri hesaplayan bir suçlu sistemi şaşırtabilir. İşte, polis muhabirliğinden gelerek, suçluların düşünce sistematiplerini yansıttığı suç-gerilim romanları yazan Michael Connelly (doğumu:1956), Clint Eastwood filmi "Kan Borcu"ndan (Blood Work) sonra sinemaya uyarlanan ikinci kitabı "Güneşin Karanlığında" ile bu türde iki insana odaklanarak, okuru (seyirciyi) sistemin boşluklarına çekiyor.

İşlerini, arabası ve şoföründen ibaret 'ofis'inden yürüten, adi suçluları serbest bıraktırmayla ünlü, kendine özgü ahlak anlayışıyla da polislerle savcılar (biri de eski karısı, kızının annesi) kızdıran, kendine aşırı güvenli bir ceza avukatı olan Mick Haller'in (Matthew McConaughey) para kazanmak amacıyla aldığı davada sürprizlerin sürprizlere açıldığı süreç, hikayenin eksenidir. Bir fahişeye tecavüz - cinayet amaçlı şiddet uygulamakla suçlanan, zengin ve dominant bir annenin genç oğlu Louis Roulet'nin (Ryan Phillippe) defalarca tekrarladığı "masumum" vurgusu, araştırmacısı Frank'in yardımıyla bazı gerçeklere çarpmaya başlayan Mick'i, geçmişteki bir davasına geri götürebilecek denli tehlikeli tuzaklara çeken anahtar sözcüktür...

Kim masum, kim suçludur? Mesela, O.J. Simpson davasını anımsayın: Karısı ile karısının sevgilisini öldürdüğüne -neredeyse- dünya

kamuoyu eminken, polisin delillerle ilgili acemilikleri ve iddia makamının tutarsızlıkları gibi açıkları yakalayan 'kurt avukat'lar jüriden 'suçsuz' kararı çıkartabilmişlerdir. Şimdi, bu tür bir avukat olan Mick 'masum mudur'? Peki, şiddet mağduru olduğunu iddia eden fahişe, zengin çocuktan para koparabilmek için bir oyun tezgahlamayacak denli güvenilir midir? Louis'nin, iyi eğitilmiş, 'bebek yüzlü', saygın olması, 'cin fikirli' bir katil olmasına engel değilse, onu yüz binlerce dolar karşılığı savunan Mick'e karşı, tarifesiz dört yüz dolar olan fahişenin arkasında kim, neden duracaktır?

Bu sorular, sistemi kendi amaçları için kurnazca kullanan avukat Mick ile müvekkili Louis arasında şiddetli bir ilişkiye dönüşürken, izleyicinin gözünü kırpmadan takip ettiği olaylar da, polisinin en cazip öğeleriyle detaylandırılmış; aynen bir örümcek ağı güzelliğinde! Tabii konu adalet ve kent de Los Angeles olunca, fonda, ısıltılı zenginlikle alt sınıfa ait mahalleler yer almış. Şiddetin sınıf farkı gözetmeksizin herkes için aynı derecede uygulanabilir olduğu ise, filmin bütününe sinmiş bir tespit.

Bazı anlarda, Richard Gere - Edward Norton ikilisinin, kibirliliği ile cinayet zanlısı genç adamı oynadıkları "İlk Korku"yla (Primal Fear) temas eden film, bu ikinci uzun metraj çalışmasıyla ilk kez tanıştığım genç Brad Furman'ın enerjisini yansıtır nitelikte. Başroldekiler dışında, William H. Macy'den Frances Fisher'e 'ağır bir kadro'yu yönetmenin altından kalktığı gibi, son olarak "Dünya İstilasası: Los Angeles Savaşı"ndaki 'karmaşasını' izlediğimiz görüntü yönetmeni Lukas Ettlin'in dijital görüntüleriyle de, isme uygun biçimde, güneşin yoğun ışıklarını, seyircinin yer yer 'kararmış' gibi algılamasını sağlamış. Adalet heykeli Themis'in gözlerindeki bağın zaman zaman gevşediğine tanık olduğumuz gibi.

Afişte Mick'le poz veren 'Lincoln araba'nın 'oyunculuğu'.

Louis ile annesi Mary arasındaki ilişkiye dair özel bir sahnenin olmaması.

ORİJİNAL ADI The Lincoln Lawyer
YÖNETMEN Brad Furman
OYUNCULAR Matthew McConaughey, Marisa Tomei, Ryan Phillippe, William H. Macy, Josh Lucas
YAPIM 2011 ABD
SÜRE 118 dk.

Gere - Norton ikilisinin oynadıkları "İlk Korku"yla temas eden film, ikinci uzun metrajıyla yönetmen Furman'ın enerjisini yansıtır nitelikte.

YÜRÜYÜŞ

ORJİNAL ADI Meş
YÖNETMEN A. Shiar Abdi
OYUNCULAR Abbüselam Kılıgı,
Abdullah Ado, Aydın Orak,
Brader Musiki
YAPIM 2010 Türkiye
SÜRE 90 dk.

Derdini iddiasız ama
layığıyla anlatmaya
çalışan, samimiyetine
saygı duyulacak
bir yapım.

SON ZAMANLARDA 'NİYETİ İYİ, ZİKİRİ FECİ' YAPIMLARI İZLEMEKTEYİZ ARKA ARKAYA. Bugüne kadar üstüne laf etmekten imtina edilmiş, daha doğrusu ettirilmiş olayları anlatıyor bu filmler. Evet, fikir anlamında zincirleri kırıyorlar ve cesurca adımlar atıyorlar ama bunu sinemasallaştırmaya gelince işler sarpa sarıyor. Zayıf senaryolar, temsil kabilinden oyunculuklar, yönetmenlik zanaatından ziyade 'kamera çekti, oldu' mantığı vs...

"Yürüyüş" bu vasatlık standardını aşmayı büyük ölçüde başarmış bir yapım. Filmin hikayesi Nusaybin'de 12 Eylül Darbesi öncesi ve sonrasında geçiyor. Filmin başkahramanı hiç konuşmayan, milletin ağzından sigarasını aşırın ve dakikada bir yere tüküren Xelilo adlı deli... Onun kişiliği ve çevresindeki insanlar vasıtasıyla dönemin sefaletini ve ezilmişliğini anlatıyor film. Darbe dönemini bir delinin üzerinden anlatmak filme masumane bir hava katarken eleştirel anlamda da sert bir söyleme zemin hazırlıyor.

Baskıcı yönetimlerin dilini konuşturmadığı,

kimliğini yok saydığı, yalnızlaştırdığı, rotasından sapırdığı Kürt kesimini temsil ediyor Xelilo. Bir düşünürün buyurduğu gibi 'susmanın da bir konuşma formu olduğunu' işaret ediyor. 'Tükürürüm ben böyle hayata, sisteme ve yönetime' söylemi ancak bu kadar okkalı bir tarzla anlatılabilir. Onu dışlamayan hatta örnek alan küçük Cengo ve arkadaşları ise iki arada bir derede (sivil itaatsizlik ve silah kuşanmak arasında) kalmış bugünün orta yaş kuşağına cuk oturuyor.

Xelilo karakterine yönelik başlıca eleştiri, onun nasıl bu hale geldiğine yani hangi olayın neticesinde iplerin koptuğuna dair net bir açıklama getirmemesi. Xelilo'nun akıbetinin de zorlama hissi verdiğini eklemek gerek. Her şeye rağmen derdini iddiasız ama layığıyla anlatmaya çalışan, samimiyetine saygı duyulacak bir yapım "Yürüyüş".

Filmin deli kahramanını canlandıran Abbüselam Kılıgı'ya şapka çıkarmak lazım.

Kürt sorununu ele alan çoğu film gibi bu da hal çaresini dağa çıkmakta göstererek, öncülleri gibi negatif yönde kışkırtıcı bir etki yaratıyor.

ARI KOVANINA ÇOMAK SOKAN KIZ

ORIJINAL ADI Luftslottet Som Sprängdes

YÖNETMEN Daniel Alfredson

OYUNCULAR Michael Nyqvist,

Noomi Rapace, Lena Endre, Annika Hallin,

Jacob Ericksson, Sofia Ledarp

YAPIM 2009 İsveç

SÜRE 147 dk.

Polisiyede çığır açan
üçleme ilk filmin
mirasına ihanet ederek
seriye cılız bir nokta
koyuyor.

SİNEMA TARİHİNDE ÖZGÜN SENARYO OLARAK YAZILIP HİÇ TEMPO VE ALBENİ kaybetmeden üç filmi doldurabilmiş az seri var. İllaki bir düşüş yaşıyor. Buna karşın edebiyat uyarlaması olan üçlemeler, orijinal malzemenin sağlamlığı nedeniyle belli bir çitanın altına inmeden öykülerini tamamlayabiliyorlar. Müteveffa yazar Stieg Larsson'un romanlarından uyarlanan "Milenyum Üçlemesi", maalesef onlardan biri olmayı başaramıyor. Üçüncü filmde kan kaybederek, ilk filmin çok uzağında, ikinci filmiense birkaç gömlek altında bir final yapabiliyor.

Bunun temel nedenlerinden biri üslubun değişmiş olması elbette. İlk filmi tek başına bir polisiye olarak izlemek mümkün. İkincisi ise bir zamana karşı yarış filmi adeta. Son filmde ton tümünden değişip bir mahkeme dramına dönüşüyor. Fakat bu janr, başkarakter olan 'ejderha dövmeli kız' Lisbeth Salander'e dar geliyor. Zira ilk iki filmde biliyoruz ki Lisbeth bir aksiyon insanı. Onu dar mekanlara hapsederek filmin hareket alanı daraltılmış oluyor.

Daha kötüsü, süre sorunu. Bir türlü ayağa

kalkamayan ve hızlanamayan film, iki buçuk saatlik süresi altında eziliyor. Aksiyonsuzluk yetmezmiş gibi yönetmen sadede bir türlü gelemiyor ve filmin kilit noktası olan mahkeme sahnesine vardığımızda, seyircinin ilgisi epey zayıflamış oluyor. Temelde birer suç filmi olan bu gibi yapıtların ana motoru olan 'kötü adam' hanesi de ilk iki filmin aksine, burada başarıyla yaratılmıyor. Köhnemiş bir sistemin kalıntısı olan bir grup yaşlı ve beceriksiz adam filmin esas kötü adamları olunca, zaten bir türlü inşa edilemeyen aksiyon iyice sönümleniyor.

Adeta, anlatmak istediği girift ve dallı budaklı hikayenin altında ezilip, toparlanamayan bir televizyon filmi izliyoruz. İlk iki filmde seyircinin Lisbeth'e ve Mikael'e yapmış olduğu yatırımı ekmeğini yiyen film, maalesef Larsson'un yenilikçi polisiye serisine beyazperdede cılız bir son nokta koyuyor.

Noomi Rapace filmde hep kapalı alanlarda olmasına rağmen harika oyunculuğunu sürdürüyor.

 Merakla beklediğimiz ve içinden nasıl çıkılacağını görmek istediğimiz mahkeme sahnesi, tahminden daha sönük geçiyor.

HOP DEDİK: DELİ DUMRUL

YÖNETMEN Oğuz Yalçın
OYUNCULAR Emir Benderlioğlu,
 Ceren Benderlioğlu, Orhan Bıyıklı,
 Mesut Çakarlı, Perihan Savaş,
 Bulut Aras
YAPIM 2011 Türkiye
SÜRE 104 dk.

Polat Alemdar'ın ülke
 gençleri üzerinde
 yarattığı tahribat
 yetmezmiş gibi, bir de
 Deli Dumrul çıktı!

B AYRAĞI, İNSAN HAYATINA TERCİH EDEN; YARIM YAMALAK BİLDİĞİ BİRTAKIM değerleri tüm insanlığın ülküsü olarak dayatmayı görev edinmiş 'mafya bozuntusu' Deli Dumrul'un maceraları maalesef devam ediyor. Nasıl etmesin? 12 Eylül'den beri bilinçli olarak beyinleri boşaltılan yeni neslin arzusu, zaten Dumrul gibi olmak değil mi? En azından hatırı sayılır bir çoğunluğun...

Öte yandan hanidir giydirilmeye çalışılan Türk-İslam sentezi adlı ucube gömlek de üzerimize olmuş gibi... Her iki filmde de hem dinden, hem Türk olmanın erdemlerinden dem vurulması boşa değil. Görünen o ki, 'devrimci sinema', 'İslamcı sinema' derken bir de 'ülkücü sinema' mız oldu.

İlk filmde bıçkın bir ülkücü olarak 'vatanını sevmeyenlere' kan kusturan Dumrul, 35,000 kişiyi salonlara çekmeyi başarmıştı. İkide bir derin anlamlar taşıdığını sandığı abuk sabuk kafiyeli cümleler kuran, şiirler filan yumurtlayan ve her yere, her şeye boka bakar gibi bakan Dumrul'un kadınlarla ilişkisi de tahmin edeceğimiz gibi... 'Asena'laşmış ülküdaşları

dışındaki kadınları seks aracı olarak gören Dumrul, yeri geldiğinde onları tecavüzle korkutmayı da biliyor.

Bu filmde polis teşkilatına girerek kötülerle çarpışan, bilek güreşi yaparak erkekliğini kanıtlayan, vatan için kurşun yemeyi şeref sayan, ağızından kan, ölüm ve şehit lafı düşmeyen, lezbiyen veya gay gördüğünde onlara uzaylı gibi bakan, çevresinde Başkurt, Başbuğ, Alperen adında insanlar olan Dumrul'un öyküsü, insanı sinemadan soğutmaya yetecek kadar feci.

Perihan Savaş, Bulut Aras, Mesut Çakarlı gibi bir zamanların tanınmış simalarını burada görmek de cabası. "Hadigari Cumhuriyet"ün Türkçeyi doğru konuşamayan 'ülkücüsü' de bu filmde kendine yer bulmuş. "Milliyetçilik bir akıl hastalığıdır" önermesini duyduysanız, o hastalığın ağır semptomlarını bu filmde görebilirsiniz. [E]

10 dakika ara verildiğinde veya filmin düğüm noktası olan final sahnesinde sinemadan fenalık geçirerek çıkan seyircileri görmek.

İlkinde olduğu gibi, bu bölümün sonunda da öykünün ucu açık bırakılmış. Korkutmak gibi olmasın ama tutarsa, devamı çekilebilir.

ARI KOVANINA ÇOMAK SOKAN KIZ

ATLIKARINCA

GÜNEŞİN KARANLIĞINDA

KIZ VE KURT

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	KEMAL EKİN AYSEL	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	ALİ ULVİ UYANIK	BURÇİN S. YALÇIN
ARI KOVANINA ÇOMAK SOKAN KIZ	★★★	★★		★★★	★★	★★	★★★★	★★
ATLIKARINCA		★★	★★★★		★★★★	★★★★	★★	★★★★
GÜNEŞİN KARANLIĞINDA					★★★★	★★	★★★★★	
HOP DEDİK: DELİ DUMRUL		★						
KIZ VE KURT							★★★★	★★
YÜRÜYÜŞ								
BAĞLANMAK YOK		★★		★★	★★	★	★★★★	★★
BEN DÖRT NUMARA		★★★★			★★		★★★★★	★★
BENİM HİKAYEM		★★★★★				★★★★	★★★★★	
BİR AVUÇ DENİZ			★		★	★	★	★
ÇINAR AĞACI		★★	★★		★★	★	★★	
DÖRT ASLAN		★★★★		★★★★★	★★★★		★★★★	
DÜNYA İSTİLASI: LOS ANGELES SAVAŞI	★	★★	★★		★★	★	★★	
GÖLGELER VE SURETLER		★★★★	★★★★★		★★★★	★★	★★	★★★★
HAYATIM YALAN!		★★★★			★		★★	
İKİ KADIN, BİR ERKEK	★★★★	★★★★★		★★★★	★★★★	★★	★★★★★	
İNTİKAM YOLU							★★★★	
KAN KOKUSU		★★★★			★★★★	★★	★★★★★	
KAYBEDENLER KULÜBÜ		★★	★★		★★★★		★★★★	★★
LİMİT YOK		★★★★			★★	★★	★★★★	★★★★
PRESS		★★★★	★★★★		★★★★	★★	★★★★	★★★★
SAKLI HAYATLAR		★★★★			★★★★	★★	★★★★★	
VAY ANAM VAY: BABASININ OĞLU							★	
BAMBI		☆☆☆☆☆			★★★★★		★★★★★	☆☆☆☆☆
INSIDE JOB		★★★★				★★★★		★★★★★

TRENDEKİ YABANCI

(STRANGERS ON A TRAIN, 1951)

TUNCA ARSLAN

tuncaarslan@yahoo.com

MURAKAMI TÜRKİYE'DEYKEN...

Festivalde izleyeceğimiz "İmkânsızın Şarkısı" filmine kaynaklık eden ünlü romanın Japon yazarı Haruki Murakami, 1980'lerin sonunda 21 günlük bir Türkiye gezisi yapmış ve ülkemizden ilginç sinemasal göndermelerle söz etmişti.

ULUSLARARASI İSTANBUL FİLM FESTİVALİ PROGRAMINDA YER ALAN VE 10-11-14 NİSAN GÜNLERİNDE SEYİRCİYLE buluşacak olan "İmkânsızın Şarkısı" (Noruwei No Mori), iki açıdan merak ettiğim bir film. "Yeşil Papayanın Kokusu" (Mûi Du Du Xanh; 1993) ve "Bisikletçi"yle (Xich Lo; 1995) tanıyıp sevdiğimiz, uzun yıllardır Fransa'yı mesken tutan Vietnamlı yönetmen Tran Anh Hung'un imzasını taşıyor olması, zaten yeterince çekici kılıyor bu filmi. Öte yandan günümüz Japon edebiyatının dünya çapındaki temsilcisi Haruki Murakami'nin ülkemiz okurlarıyla da buluşan aynı adlı romanını temel alması ve Murakami'den yapılan ilk beyazperde uyarlaması sıfatını taşıması da merakımı ikiye katlıyor.

"Yaban Koyununun İzinde", "Zemberekkuşu'nun Güncesi", "Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında", "Sahilde Kafka", "Haşlanmış Harikalar Diyarı ya da Dünyanın Sonu" gibi yapıtları da dilimize kazandırılan (Doğan Kitap) Haruki Murakami'nin 1968 Japon gençliğinin dünyasının derinlerine daldığı "İmkânsızın Şarkısı", bana sorarsanız festivalin çok konuşulan filmlerinden biri olacak.

"İmkânsızın Şarkısı", Murakami'nin sinema sanatına ve filmlere yönelik tutkusundan da izler barındıran bir roman. Kimi durumları, olayları ya da kişileri betimlemek için filmlere gönderme yapmayı seven bir yazar olarak Murakami, örneğin şöyle enteresan bir cümle kuruyor: "Ev oldukça karanlıktı. Bir kanepa ile iki koltuğun bulunduğu bir tür salona geldim. Pek büyük değildi ve Polonya filmlerindeki gibi, zayıf bir ışıkla aydınlatılmıştı."

Bir evdeki atmosferi çizmek için "Polonya filmlerindeki gibi..." demek, kaç kişinin aklına gelir ki...

Bir başka bölümde, yakın arkadaşının "Geceyi evinde geçirebilecekleri bir kız bulma" teklifine sıcak bakmayan başkarakter Vatanabe'yi bir sinema

salonuna yönlendiriyor yazarımız: "Eski filmler gösteren bir sinemaya gittim, 'The Graduate' filmini görmek için. Filmi pek öyle çekici bulmadım, ama başka yapacak işim olmadığından, bir daha seyrettim oturup. Sonra saat sabahın dördüne doğru sinemadan çıkınca düşüncelerime dalmış, öylece dolandım durdum."

Haruki Murakami'ye dair, pek bilinmeyen ilginç bir de bilgi vereyim; yazar 1980'lerin sonlarında uzunca bir Yunanistan ve Türkiye turuna çıkmış, izlenimlerini de 1990'da yayımlanan "Yağmur ve Cehennem Sıcağı" (Uten Enten) adlı kitabında Japon okurlarla paylaşmış. Henüz yayımlanmamış Japonca çevirisinden yararlanmama izin veren B. Murat Komşucu'ya teşekkür ederek devam edeyim:

Murakami, 21 günlük Türkiye gezisine Trakya'dan başlamış. Karadeniz sahil şeridinde Hopa'ya kadar ilerledikten sonra Doğu ve Güneydoğu Anadolu'ya geçmiş.

Türkiye ve Türkleri anlatırken de filmlere başvuruyor Murakami. Doğu'da, tek şeritli bir otobanda trafik kurallarını hiçe sayan tanker şoförlerinden söz açıp, olası tehlikelere şu satırlarla dikkat çekiyor örneğin: "Spartacus filminin savaş sahnelerinden sonraki gibi, tankerler ve arabalar yola, oraya buraya dağılırdı. Büyük kazaların olması işten bile değildi -belki de oluyordu-."

Bu kez bir otel odasında ve otelin önündeki yoldan gene tankerler geçiyor: "Tankerler var güçleriyle korna çalıyorlardı. Sanki bir işaret verircesine 'Daaaaa!' diye... Yorgunluktan ölüyor olduğum için uyuyabildim ama defalarca gözümü açıp, 'Rambo 2' filmindeki gibi roketle buradaki her şeyi patlatmak istiyormuşçasına vahşi bir arzuyla dolmuştum."

Bir başka bölümde askerlerle karşılaşılır: "Türk askeri dendiğinde biz Japonların aklına 'Arabistanlı Lawrence' filmindeki gibi kaba ve gaddar Türk askerleri gelir. Benim şahsi kanaatim, bu düşüncenin

tamamen Avrupalıların gözlüğüyle bakılmış bir Türk imajı olduğudur. Oysa bir Japon gözüyle baktığımda, hiç de gaddar ve kaba olmadıkları kanısındayım. Her şeyleriyle normal, her yerde karşımıza çıkabilecek sıradan köylü çocukları işte. Bir zamanlar eski Japon ordusunu oluşturan askerlerle aynı sınıftan gençler."

Sırada Başkale var: "Hakkâri yakınlarındaki Başkale denilen, dünyanın bir ucundaki, ıssız, sevimsiz (öyle ki sevimsizliğiyle 'Shane' filmindeki sınır kasabasını andırıyordu) bir şehir. Fırından yeni çıkmış kocaman ekmekleri alıp, yakınlardaki bir çayhanede ikişer çay içmiştik."

Gezdiği yerlerde geçen bir film: "Eskiden 'Hakkâri'de Dört Mevsim' diye bir Türk filmi izlemiştim. Hakkâri denilen Türkiye'nin en ücra köşesindeki -hatta belki de keşfedilmemiş demek daha doğru olur- başka yerde yetişmiş, diğerlerinden farklı bir öğretmenin hikâyesiydi... Tam anlamıyla 19. yüzyıl Rusyası gibi simsiyah bir film diye hatırlıyorum."

Yılmaz Güney'den de söz eden ve "Hapishanedeysen 'Yol' filmini yönetmesi meşhur bir olaydır" diyen Murakami'yi ülkemizde tekrar görmek dileğiyle...

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

MAVİ KADİFE

David Lynch'in 1986 tarihli başyapıtı "Mavi Kadife" (Blue Velvet) yüzeyde nezih ve steril görünen Amerikan kentlerinin altında yatan çürümeyi, yine bu kentlerde yaşayan insanların bilinçaltılarında yatan karanlıkla harmanlayarak anlatan eşsiz bir modern klasik.

D AVID LYNCH'İN, KÖTÜ GİTMİŞ "DUNE" MACERASINDAN SONRA BİR HOLLYWOOD YÖNETMENİ OLMAKTAN KESİNKES

vazgeçip, kendine özgü sinemasını bulduğu filmidir "Mavi Kadife". Hem bir kara filmidir hem de sürreal bir kabustur. Kara filmlerin olmazsa olmazı olan çoğu trük kendine bu filmde yer bulur. Meraklı bir dedektif, gizemli bir cinayet, kaotik bir kötü adam, hatta bir 'femme fatale'... Elbette Lynch, kara filmin kurallarını yok eder. Gerçeklik duygusuyla oynar. Kural dışı ve alışılmışın ötesinde bir gizem öyküsü sunar bize. Kendi rotasından gitmeye karardır.

Daha açılış sahnesi, Lynch'in filmlerinde çok sık tekrarlayacağı bir temaya ev sahipliği yapar. Başkarakter Jeffrey'in babası tam bir 80'ler Amerika'sı insanı olarak resmedilir. Nezih banliyö evlerinden birinde neşe içinde bahçesini sulayan adam kalp krizi geçirir. Kamera çimlere yaklaşır. Toprağı deler, geçer ve yer altında kımıl kımıl dolaşan binlerce börtü böceği bize gösterir. Lynch'in filmlerinde her şey yüzeyde ne kadar pak ve steril görünürse görünsün, perde arkasında mutlaka tehlikeli, ürkütücü ve çürüyen bir şeyler vardır. Lynch için bu sadece mekana dair bir semptom da değildir. İnsan ruhu dediğimiz de böyledir işte. Alt bilincimizde kendimize bile itiraf edemediğimiz sayısız karanlık böcek dolaşır.

David Lynch'in temel inceleme alanı insan ruhunun karanlığıdır. Kabus orada doğar, çocuklukta yeşerir ve ömür boyu peşimizi bırakmaz. Bu açıdan "Mavi Kadife" Freudyen bir filmidir. Özellikle filmin kilit anını teşkil eden uzun sahnede, Dorothy'nin evine gizlice giren Jeffrey'in tastamam ödipal

komplekslerle mayalanmış bir kahramana dönüştüğünü görürüz. Babası kalp krizi dolayısıyla hastanededir. Aciz düşmüş, etkinliğini yitirmiştir. Babanın tahakkümü ortadan kalkınca Jeffrey kendi serüvenine atılabilir hale gelir. Sigmund Freud'un erkekler için bir numaralı bilinmeyen, en temel korku nesnesi olarak tanımladığı şeyle, kadın kavramıyla tanışır. Bu kadın hem onu baştan çıkarır hem de Jeffrey dolaba saklandığında ilk büyük travmasını ona yeniden yaşatır: Bir çocuğun ebeveynlerinin cinsel ilişkisine tanık oluşudur bu.

Suçluluk duygusuyla ve çıplak halde elbise dolabına saklanan Jeffrey, bir röntgencidir artık. Frank eve gelip Dorothy'yle sadomazoist bir ilişki içine girer. Olayı Jeffrey'in gözünden görürüz ve gördüklerimiz adeta bir çocuğun ilk kez cinsel ilişkiye, hatta annesiyle babasının sevişmesine şahit olması gibidir. Dolap, Jeffrey'in bilinçaltıdır ve oradan gözetlerken aynen bir çocuk gibi, normal cinselliği şiddetli ve ürkütücü bir olay gibi algılar. Baba, anneye zarar vermektedir sanki. Tuhaf sesler çıkarırlar. Frank yanında taşıdığı gaz tüpüyle kafayı bulur. Dorothy'yi yumruklar. Elbiselerini çıkarmadan kadının üzerinde tepinir. Jeffrey'in çocukken yaşadığı psikolojik sarsıntı yinelenir. Fakat bu sefer şiddet gerçektir. Filmin sonunda Jeffrey'in yine aynı dolaba saklanarak Frank'i aldatması ve dolabın kapağını açıp adamı öldürmesi de Freudyen bir anlama kavuşur böylece. Jeffrey travmanın merkezinde baba figürünü yok etmeyi başarır. Mutlu ve güçlü bir erkek olarak kadını kurtarmayı başarmıştır.

David Lynch, bilinçaltımızdaki cinsel travmalarla oynarken, gerçekliği sorgulamayı ve hakiki olanla zihinde kurulan arasındaki

çizgiyi bulandırmayı da ihmal etmez. Jeffrey'i serüvene iten, tarlada bulduğu kesik kulaktır. Kulak, vücudumuzdaki delikler arasında en ilginç olanıdır şüphesiz. Oradan içeri giren doğrudan zihne gider zira. Jeffrey'in rahatı, kulağı bulduktan sonra kaçır. Filmin başında bir sahnede, kamera kesik kulağa doğru girerek kulak kanalından bilinmez bir karanlığa ilerler. Burası zihnin karanlığıdır olsa olsa. Tam bu noktadan sonra film gerçeküstü bir hava kazanır. Jeffrey adeta bir ergenin karanlık rüyasını yaşamaya başlar. Dedektifçilik oynar. Kendinden yaşça büyük Dorothy ile sevişir. Karanlık adamlara bulaşır. Kötü adamı tek başına alt eder. Hayalini kurup gerçekleştirmediği düş kalmaz.

Filmin fantazyaya dünyasından dışarı, girdiğimiz yerden, yani kulaktan çıkarız. Kamera, tüm olayları tatlıya bağlamanın keyfiyle yeraltından yerüstüne çıkmış, filmin başındaki nezih eve dönmüş ve bahçede keyif çatan Jeffrey'in kulağından gerisingeri çıkarak adamın gülümseyen yüzünü bize gösterir. Jeffrey'in babası iyileşip eve dönmüştür. Sandy ve ailesi onlara yemeğe gelir. Sandy ile aralarında artık ciddi bir ilişkinin başladığını hissederiz. Fakat David Lynch bu mutlu tabloda bir gedik açmayı, yüzeyde görüneni bir kez daha kaşıyarak bastırılanı ortaya çıkarmayı ihmal etmez. Pencereye, Sandy'nin rüyasında gördüğü ve besbelli ki sevginin gücünü sembolize eden bir ardıc kuşu konar. Ne var ki kuşun ağzında bir hamamböceği vardır. Grotesk olana yeniden şahit oluruz. Kuş, doğası gereği böceklerle beslenir ve baskılanıp yeraltına itilmeye çalışılan bu gerçek gibi böceğin temsil ettiği travma da mutlaka gün yüzüne çıkıp, mutlu fanteziye turp sıkamak zorundadır! ■

MENEKŞE GÖZLERE MEFTUN OLDUĞUMUZ 11 PERFORMANS

23 Mart'ta 79 yaşında hayata veda eden, doğuştan oyuncu özellikleri sergileyen, sinema tarihinin en ısıltılı yıldızlarından Elizabeth Taylor'ı beyazperdedeki en iyi performanslarıyla bir kez daha sevgiyle anıyoruz.

COCUK YAŞTA SİNEMAYA ADIM ATAN, MENEKŞE GÖZLERİYLE, EVLİLİKLERİYLE 20. YÜZYILA BİR İKON OLARAK DAMGASINI VURAN,

gözüktüğü her filmin çitasını yükselten, iki kez Oscar kazanan Elizabeth Taylor, artık aramızda değil ancak filmleri sonsuza dek onu yaşatmaya devam edecek. Michael Jackson'ın yakın dostu, AIDS'ten ölen Rock Hudson'ın biricik arkadaşı Liz Taylor, aynı zamanda AIDS'in eşcinsellere has bir hastalık olmadığını daima dillendirmiş, yakın dönemde de Irak işgaline karşı çıkmış, duyarlı ve insancıl bir sanatçıydı. İlk filmi "Dakikada Bir Doğum"u 1942'de çeviren, listemize sığmayan "Gelinin Babası", "Rapsodi", "Parıltılı Gözler", "Mavi Kuş" ve Altın Ahududu'ya aday gösterildiği "Taş Devri" ile 1994'te sinemayla vedalaşan bu güzellik abidesini, en önemli performanslarıyla gelin birlikte analım.

1 KİM KORKAR HAIN KURTAN? (WHO'S AFRAID OF VIRGINIA WOOLF?, 1966)

Elizabeth Taylor'ın belki de en zorlayıcı rolü. Edward Albee'nin önce Broadway'de, hemen akabinde de Türkiye'de Kenter Tiyatrosu'nca sahnelenen oyunu, beyazperdeye neredeyse aynı başarıyla aktarıldı. Tek mekanda, dört kişi arasında geçen bu 'aşk ve nefret' hikayesi, orta yaşlı bir karı-kocanın bitmek bilmeyen didişmelerine, yeni tanışıkları genç bir çifti de alet etmelerini ve alkol eşliğinde sabaha dek yaşadıkları hesaplaşmayı anlatıyordu. Cinsel çağrışımları ve sert diliyle o yıllara göre hayli cesur kabul edilen film, Taylor'ın enfes performansıyla taçlandı. Sinemanın zarif ve çekici ikonu, film için aldığı kilolar ve çirkinleştirici makyajın da yardımıyla sinir bozucu bir çaçarona dönüştü. Sonuç; Liz'e gelen ikinci Oscar ve Altın Küre adaylığı oldu.

2 VİZONLU VENÜS (BUTTERFIELD 8, 1960)

Taylor'a ilk Oscar'ını kazandıran, sinemasal değerinden ziyade oyuncunun gövde gösterisi olarak hafızalarda yer eden bir yapıt. 1950'lerin sonlarına doğru 'ailemizin güzel ve cici kızı' imajını yavaş yavaş üzerinden atan Liz Taylor, iddialı Tennessee Williams uyarlamalarıyla zaten artık farklı bir kulvarda koşmaya başladığını belli ediyordu. "Vizonlu Venüs" ise "Kim Korkar Hain Kurttan?" a giden yolda, onu seyircinin gözünde farklı bir yere konumlandırdı. John O'Hara'nın romanından uyarlanan filmde Taylor, modelliğin yanı sıra tele-kızlık da yapan Gloria karakterini, kendisi için dikilmiş bir elbise gibi üzerine giyiverdi. Dönemin New York'undan kesitler de sunan ve Liz'i güzelliğinin zirvesinde karşımıza getiren film, bugün biraz pembe dizi tadı verse de zevkle izleniyor.

3 BİR YAZ TATİLİ
(SUDDENLY, LAST SUMMER, 1959)
Taylor'ın, bir yıl sonra 1960'da Oscar almadan evvel yine adaylıkta kaldığı ancak Altın Küre'yi kucakladığı, bir başka cesur, sert ve unutulmaz filmi. Tennessee Williams'ın oyunundan sinemaya aktarılan "Bir Yaz Tatili", yalnızca Taylor'la değil aynı zamanda Katharine Hepburn ve Montgomery Clift'in performanslarıyla da zirveye oynayan, en sağlamından bir klasik. Enstest ve eşcinsellik gibi, 1950'lerin Hollywood'unda, Amerika'sında dile getirilmesi bile asla düşünülemezcek temalara el atan film, sansür engelini aşabilmek için her ne kadar lafı eveleyip gevelese de, hikayenin omurgası neticede bunun üzerine kurulu. Eşcinsel gencin kuzeni Catherine rolünde Liz Taylor, Williams uyarlamalarına ne kadar yakıştığını bir kere daha teyit ettiriyor.

4 KIZGIN DAMDAKİ KEDİ
(CAT ON A HOT TIN ROOF, 1958)
Muhtemelen ülkemizde Elizabeth Taylor ve Tennessee Williams denince akla ilk gelen film. Aslında bir tiyatro oyunu olan "Kızgın Damdaki Kedi", başlı başına iyi bir film olmasına karşın, dönemin sansür kuralları yüzünden içeriğindeki ana tema olan eşcinselliğin tamamen ayıklanmasından ötürü, bir yanıyla da sakatlanmış bir uyarılma. Hatta yazar Williams'ın filmi "Bu benim yazdığım eser değil" diyerek tümünden reddettiği de söylenir. Neyse, biz dönelim bu enfes dramdaki Liz Taylor'ın muazzam oyunculuğuna... Sakatlanmış eski futbolcu kocasından cinsel ilgi görmediği için 'damdaki kızışmış kedilere' benzeyen Maggie'nin hikayesini anlatan filmde Taylor da, koca rolündeki Paul Newman da oynamıyor, adeta öyküyü yaşıyorlar.

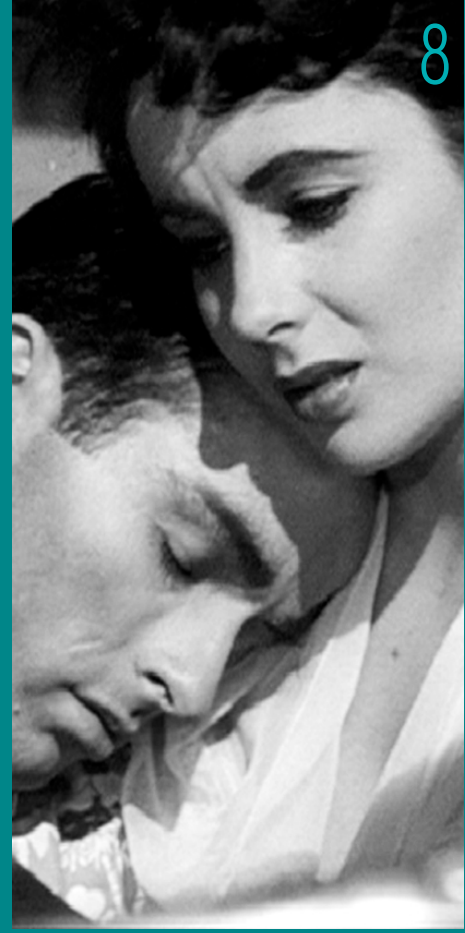
5 HAYAT AĞACI
(RAINTREE COUNTY, 1957)
Güneyli kadın karakterlerinin en sağlam betimleyicisi Tennessee Williams ise, onları perdede en iyi canlandıran da Liz Taylor'dır sanırız. Aktris, kendisine eldiven gibi uyan bu rolü, o dönem peynir-ekmek gibi satan "Hayat Ağacı" adlı romanın uyarlamasında üstleniyor. İç Savaş döneminde geçen bu kostüme süper prodüksiyonda onu birbirinden şaşıltıcı elbiseler içerisinde, bir western filmi atmosferinde izliyoruz. Okuldan mezun olduktan sonra sevgilisi yerine Güneyli dilber Susanna, yani Liz Taylor'la evlenen bir öğretmenin hikayesi bu. Montgomery Clift'le başrolleri paylaşan Taylor, Oscar'a aday olmakla kalmıyor, dönem filmlerine de ne denli yakıştığını gösterme fırsatı buluyor. Yanlarında ise Eva Marie Saint, Lee Marvin, Rod Taylor gibi parlak isimler var.

6

7

8

6 FAHİŞENİN İKİ YÜZÜ (HAMMERSMITH IS OUT, 1972)

Liz Taylor, dünya basınında filmleriyle olduğu kadar yaptığı evliliklerle de sık sık gündeme gelirdi. Sekiz kez evlenmiş olsa da onu biz en çok Richard Burton'a yakıştırdık, zaten fırtınalı evlilikleri de ayrılıkları da hepsinden daha çok ilgi gördü. İkisi, beyazperdede müthiş kimya tutturmuşlardı. Bir düzineye yakın filmde birlikte rol aldılar. Bizde 1975'te vizyona giren ve dönemin furçasına uygun bir şekilde "Fahişenin İki Yüzü" diye adlandırılan film, ikisinin beraber rol aldığı yapımlardan. Akıl sağlığı pek yerinde olmayan bir adamın hastaneden kaçma çabasını anlatan filmde Taylor, saç modeli ve hafif kilosuyla kendisinden çok Dolly Parton'ı andırıyor. Peter Ustinov'un yönettiği bu çarpıcı karakter dramı, Taylor'a Berlin'de Gümüş Ayı ödülü kazandırmıştı.

7 KLEOPATRA (CLEOPATRA, 1963)

50 yıl aradan sonra, 2013'te David Fincher'ın yönetimi ve Angelina Jolie'nin oyunuyla yeni versiyonunu izleyeceğimiz müjdelenen "Kleopatra" öyküsünün en bilinen uyarlaması. Aynı zamanda sinema tarihinin de en büyük fiyaskosu. 1960'lı yıllar için akıl almaz bir bütçe olan 44 milyon dolara mal olan ancak gişede iki seksen yatarak koca bir fiyaskoya dönüşen, görkemli prodüksiyonların da önünü kesen "Kleopatra", bugünden bakılınca bilgisayar hileleri olmadan büyük emeklerle çevrilmiş, büyüleyici bir destan. Aslında çirkin olduğu söylenen Mısır kraliçesi Kleopatra'yı güzellik abidesi Liz Taylor'ın canlandırması, Richard Burton'la çevirdikleri en çarpıcı film oluşu, üç saatten uzun süresi ve kazandığı dört Oscar'la, Liz'in de kariyerindeki en büyük yapıtı.

8 İNSANLIK SUÇU (A PLACE IN THE SUN, 1951)

1955'te Türkiye'de gösterime girdiğinde çok büyük bir ilgiyle karşılanan, bir kuşağın hafızasında unutulmaz bir yeri olan "İnsanlık Suçu", bu şöhretini elbette biraz da gençliğin en güzel dönemindeki Liz Taylor ve Montgomery Clift'e borçlu. Film yerine sadece ikisini seyretmek bile insanı kendinden geçirebilir. Muhalif yazar Theodore Dreiser'in 2. Dünya Savaşı sonrası Amerikan yaşam tarzına verip veritirdiği, sınıf ayrımının altını çizdiği yapıtı, aynı etkileyiciliği perdede de koruyor. Her ne kadar McCarthy döneminde sansürün gazabına uğramamak için bazı şeyler törpülenmiş olsa da, mesaj açık bir şekilde ortada... Altı Oscar ve En İyi Film dalında Altın Küre kazanan siyah-beyaz şaheserde, zengin kızı Angela rolünde kimin döktürdüğünü tahmin edersiniz...

9

10

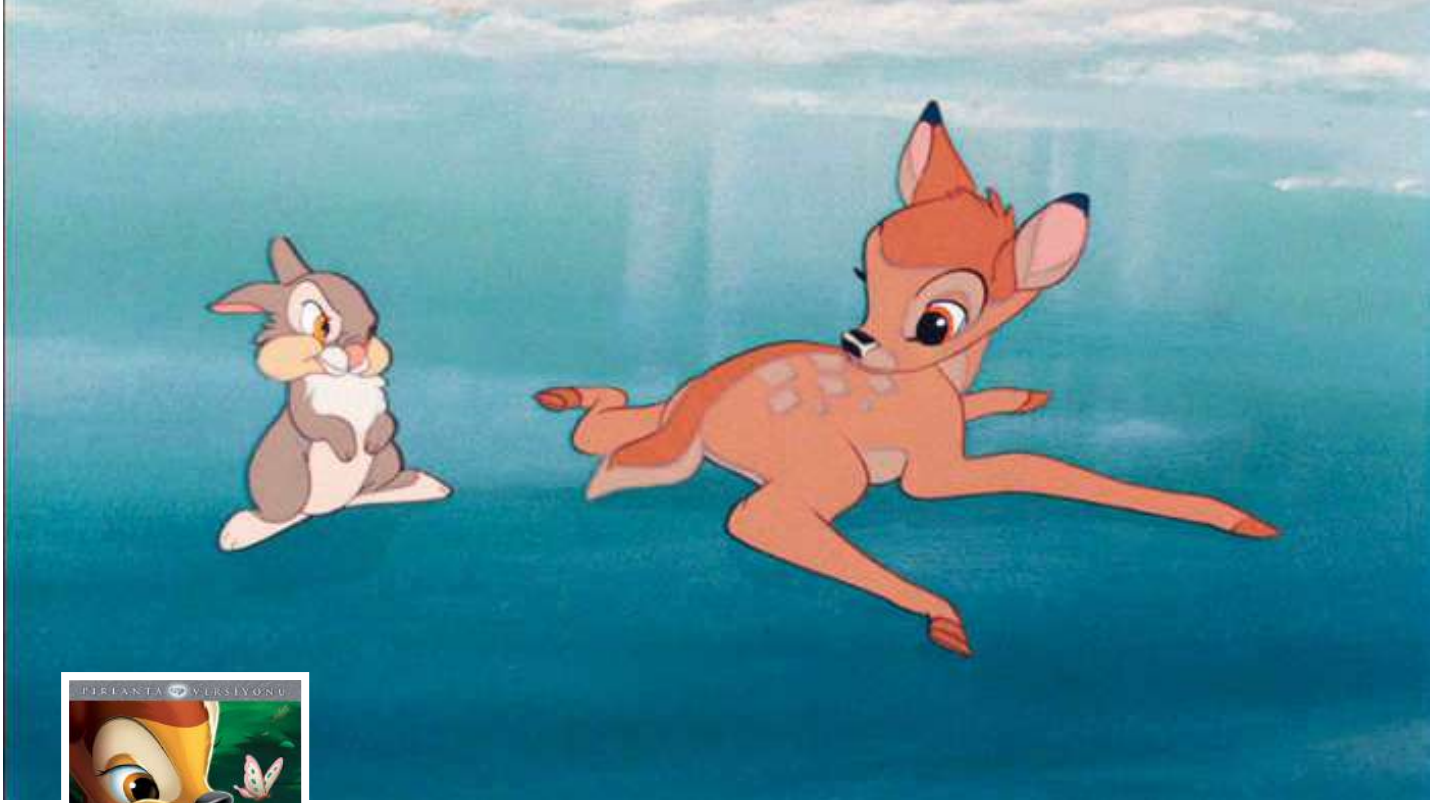

11

9 DEVLERİN AŞKI (GIANT, 1956)
Her ne kadar James Dean ve Rock Hudson Oscar'a aday olmuşlarsa da, bu filmi Liz olmadan düşünmek mümkün mü? James Dean, Liz'e; Liz' de Rock Hudson'a tutkun... Böyle bir aşk üçgeni kurarken, ırkçılık, sınıf ayrımcılığı, kapitalizm gibi konulara üstü kapalı da olsa değinen bu epik film, uzun bir zamana dilimine yayılarak bir ailenin öyküsünü anlatıyor. James Dean'in çekimlerden hemen sonra kaza yaparak hayata veda ettiği ve hayranlarının onun gözüktüğü hiçbir karenin montajda atılmaması için tehditler savurduğu düşünülürse, filmin neden üç saatten fazla sürdüğünü kestirmek mümkün. "Devlerin Aşkı"nın bir özelliği de, bu üç büyük oyuncuyu hikaye gereği yaşlanmış olarak göstermesi. Yani, gencecik yaşıta ölen James Dean "Yaşlanabilseydi acaba nasıl gözükürdü"nün cevabı da bu filmde.

10 HIRÇIN KIZ (THE TAMING OF THE SHREW, 1967)
İki Oscar'ını da kucakladıktan sonra, artık olgunluk döneminin keyfini süren Elizabeth Taylor, yine Richard Burton'la beraber bu defa bir Shakespeare uyarlamasında buluşmuştu. Ülkemizde de defaten sahnelenen bu keyifli romantik komedi, servet avcısı Pertuchio'nun varlıklı ama son derece hırçın karısı Katharina'yı dizginleme çabaları üzerine kurulu. Taylor, bir önceki filmi "Kim Korkar Hain Kurttan?" ile şerbetli olduğu 'hırçın' karakterini, yüzyıllar öncesine başarıyla taşıırken, gayet sağlam bir Shakespeare oyuncusu olabileceğini de gösteriyor bu yapıtta. Başarılı set ve kostüm tasarımlarıyla Oscar'a aday gösterilen film, konuya ve yazara gayet iyi hakim olan İtalyan usta yönetmen Franco Zeffirelli'nin imzasını taşıyor.

11 BÜYÜK YARIŞ (NATIONAL VELVET, 1944)
Bakmayın 1940'larda çevrilmiş olmasına... Renkli çekilmesinin de verdiği avantajla, bugün de aynı zevkle izlenebilen, dramatik yapısı ve anlatımı kuvvetli bir aile ve çocuk filmi var karşınızda. Bir de henüz 12 yaşında bir Liz Taylor... Artık aşinası olduğumuz türden, bir yarış atının ve sahibinin dokunaklı, duygusal ve 'azimli' hikayesi üzerine kurulu olan "Büyük Yarış", menekşe gözlü Taylor'ın pek yakında gerçek bir dünya starı olacağını da ipuçlarını veriyor izleyiciye. "Lassie" filmleri arasında bu projede rol alan ve köpeklerden sonra atlarla da arasının iyi olduğunu gösteren Taylor, emin adımlarla MGM'in en büyük kozu olma yolunda ilerliyor bu filmde. 1978'de devamı da çevrilen filmde Velvet, atın değil yetiştiricisi Liz'in ismi, belirtilim.

BAMBI

YÖNETMEN David Hand

UYUNCULAR Donnie Dunagan,
Paula Winslove, Hardie Albright,
Peter Behn, Tim Davis

YAPIM/SÜRE 1942 ABD, 70 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 1.37:1, 5.1 DD İng. ve Türkçe

ŞİRKET Tiglon (Disney)

Eğer duygusal
bir zamanınızda
izlerseniz "Bambi"
hâlâ sizi ağlatabilecek
güçte bir animasyon...

AUSTRALYALI YAZAR FELIX SALTEN'İN ROMANINDAN UYARLANAN, DISNEY'İN tarihindeki beşinci uzun metrajlı animasyon klasiği "Bambi" bir kez daha yepyeni bir dijital restorasyondan geçmiş olarak ev sinemasında...

Ormanda annesinin biricigi olarak doğan minik ceylan Bambi, babasından uzakta büyür bir süre. Kendisine küçük prens diyen orman ahalisinden bazı küçük dostlar edinir. Thumber adlı minik tavşan, Bambi'nin ona "Flower" ismini taktığı yavru kocarca ve dişi ceylan Faline... Bambi'nin annesi o daha henüz küçükken avcılar tarafından vurulunca Bambi'nin rüya gibi başlayan hayatı sekteye uğrar... (Sinema tarihinin en üzücü sahnelerinden biridir Bambi'nin annesiz kaldığı sahne). Artık onu babası 'Ormanın Yüce Prensi' ve bilge baykuş eğitecektir. Aradan yıllar geçtiğinde Bambi'nin Faline'le olan aşkı ve kendi ailesini kurma çabalarına şahit oluruz.

Ortalıkta çok az animasyon filmin olduğu bir dönemde olduğunu düşününce "Bambi"nin izleyicisini ne kadar etkilediğini tahayyül edebilmek

mümkün. Şimdi bile kendinizi kaptırıp izlediğinizde duygulanmanız neredeyse imkansız. Çünkü Bambi'nin yaşam çizgisi insanlarınkyle doğal olarak büyük bir benzerlik taşımakta. Onun yaşamla olan mücadelesi, annesini öldüren ve kendisi için de hep bir tehdit oluşturan kötü insandan (avcı) uzak kalmaya çalışması kısaca bizim hayatımızı da özetlemiyor mu?

Ormanda dostlarıyla el bebek gül bebek büyüyen ve bunun hep böyle gideceğini düşünen küçük ceylanın hayatın zorluklarıyla baş etmeyi öğrenmesi son derece etkili bir sinematografiyle sunuluyor. İlk gösterime girdiğinde fazla ilgi görmese de sonraki yıllardaki tekrar gösterimlerinde 'keşfedilen' ve ev sinemasında her zaman en çok tercih edilen geleneksel Disney klasiklerinden biri olan "Bambi" büyümenin anlamını merak eden her çocuğun ilgisini çekecek görkemli ve sıcacık bir yaşam dersi... [1]

Oscar'a aday gösterilen şarkıları ve başarıyla gerçekleştirilmiş Türkçe dublajı...

Daha önce Türkiye'de hayli doyurucu bir içerikle 2 diskli edisyonu da çıkmıştı. Bu versiyonda da aynı bonus disk olmalıydı...

INSIDE JOB

YÖNETMEN Charles Ferguson

ANLATICI Matt Damon

YAPIM/SÜRE 2010 ABD, 104 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD İngilizce (T.A.)

ŞİRKET Tigon (Sony)

2008 SONBAHARINDA BAŞLAYIP 2009 VE 2010 YILLARINI DOMİNE EDEN, ETKİLERİ HALEN süren küresel finansal krizin köklerine inmeye çalışan ve bunu da büyük oranda başaran "Inside Job", kazandığı 'en iyi belgesel' Oscar'ı bir yana, bütün dünyanın dibe vurmasına sebep olabilecek bir 'yanlışlar' silsilesini açığa çıkarma işlevi üstleniyor.

Uluslararası Amerikan bankaları, yatırımcı şirketler, derecelendirme kurumları, sigorta şirketleri, ekonomi uzmanları (bunların büyük bölümü 'saygın' üniversitelerde ders veriyor) ve tabii ki elini kolunu Wall Street'e kaptırmış görünen Amerikan hükümetlerinin aymazlıklarının bir sonucu olarak karşımıza çıkan (ve Türkiye'yi teğet geçtiği iddia edilen) finansal kriz, finans sektörü üzerindeki kontrol mekanizmalarının neredeyse sıfıra indirildiği bir dönemin (1980'lerde Ronald Reagan yönetimiyle başlıyor bu dönem) kaçınılmaz 'finali' gibi görünüyor, en azından bu belgeseli izlediğimizde bu sonucu çıkarıyoruz.

Sayırsız finans uzmanıyla, politikacıyla ve bu

durumun müsebbibleriyle (belgesele konuşmayı kabul edenlerle tabii) yapılan söyleşiler, durumun vahametini ve 'tahmin edilebilir' olduğunu apaçık gösteriyor. 'Kokuşmuş' Amerikan finans sisteminin 'babası' Alan Greenspan'ın finans sektörünün yanlışlarını 'örterek' yürüttüğü Amerikan Merkez Bankası başkanlığı görevini (öyle böyle değil, 1987-2006 yılları arasında) nasıl bir 'ego'yla yaptığını, yerine geçen Ben Bernanke'nin de 'usta'sının izini harfiyen takip ettiğini net biçimde görebiliyoruz filmde.

Sokaktaki adamın cebinden milyarlarca dolar çalan 'yasal hırsızlar'ın, bu yaptıklarının bedelini ödemeleri bir yana, üstüne üstlük bir de inanılmaz primler aldıklarını öğreniyoruz Charles Ferguson'un filminden. Utanmadan yaptıklarını savunmalarıysa ağızlarının ortasına sağlam bir tane çakma isteği uyandırıyor bizim gibi sıradan insanlarda!!!

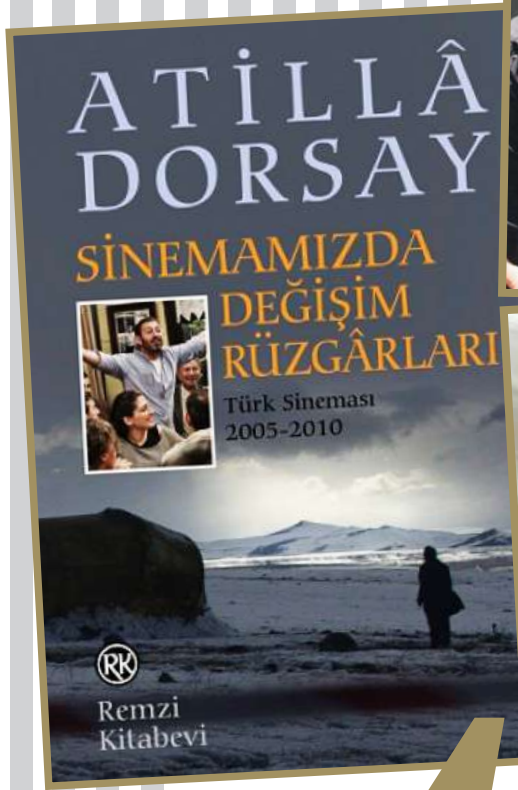

Matt Damon, 'anlatıcı' görevini eksiksiz yerine getiriyor, işi dramatize etmekten kaçınan bir üslubu benimsiyor.

Finansal krizin sorumlusu olarak ABD'yi göstermesi iyi de, filmin diğer ülkeleri için biraz dışında bırakması eksiklik.

'Yüzsüz' finans sektörünün krize yol açan 'açlık'ını ilk elden gösteren Oscar'lı belgesel.

1 - Bad Teacher

Lawrence Kasdan'ın oğlu Jake Kasdan'ın yeni filmi "Bad Teacher"ın başrol kadrosunda Cameron Diaz, Justin Timberlake ve Jason Segel var. 24 Haziran'da gösterime girecek bu komedi, 1980'lerin kült yapımlarından "My Tutor"u hatırlattı bize... Seyretmeden bu kadar benzetebildik!

2 - Bizim Büyük Çaresizliğimiz

Berlinala'de yarıştıktan sonra Nürnberg'e uğrayan Seyfi Teoman'ın ikinci filmi, buradan iki ödülle döndü, hem de iki büyük ödül. Hem ana jüri hem de eleştirmenler jürisi tarafından 'en iyi film' seçilen yapım, İstanbul Film Festivali'nde de yarıştıktan sonra 15 Nisan'da ticari gösterime girecek.

3 - Gölge ve Suretler

Derviş Zaim'in Kıbrıs meselesinin köklerine indiği filmi, Ankara Film Festivali'nin kazananı oldu. En iyi film, yönetmen, kadın oyuncu, yardımcı erkek oyuncu, kurgu, sanat yönetmeni ve SİYAD Jürisi ödülleri gösterim turunu sürdürüyor.

4 - Sinemamızda Değişim Rüzgârları

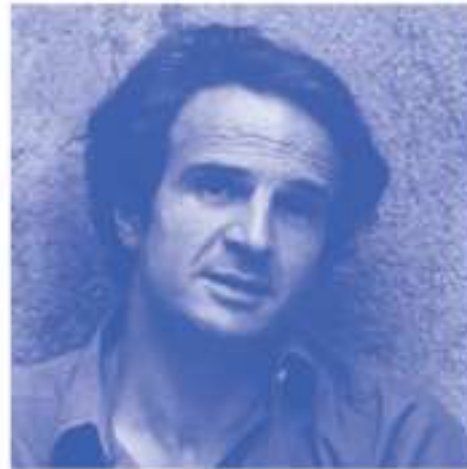
SİYAD'ın Onursal Başkanı Atilla Dorsay, sinemasal birikimini kitaplaştırmayı sürdürüyor. Dorsay'ın 2005-2010 arasında Türkiye sineması hakkında yazdıklarından oluşan "Sinemamızda Değişim Rüzgârları", bu dönemde tırmanışa geçtiği söylenen sinemamızı deşifre etmek için iyi bir kaynak.

5 - Altyazı Sinema Seminerleri Bahar 2011

Altyazı'nın sinema seminerlerinin bahar programı belli oldu. 30 Nisan'dan itibaren cumartesi günlerini rezerve edecek olan seminerler, Boğaziçi Üniversitesi Mithat Alam Film Merkezi'nde gerçekleştirilecek. Derviş Zaim, Yağmur ve Durul Taylan, Çiçek Kahraman, Bülent Emin Yarar, Feza Çaldıran, Zeynep Özbatur, Yaşar Kartoğlu ve Nurkut Özdemir'den oluşan seminerlerin uzmanları.

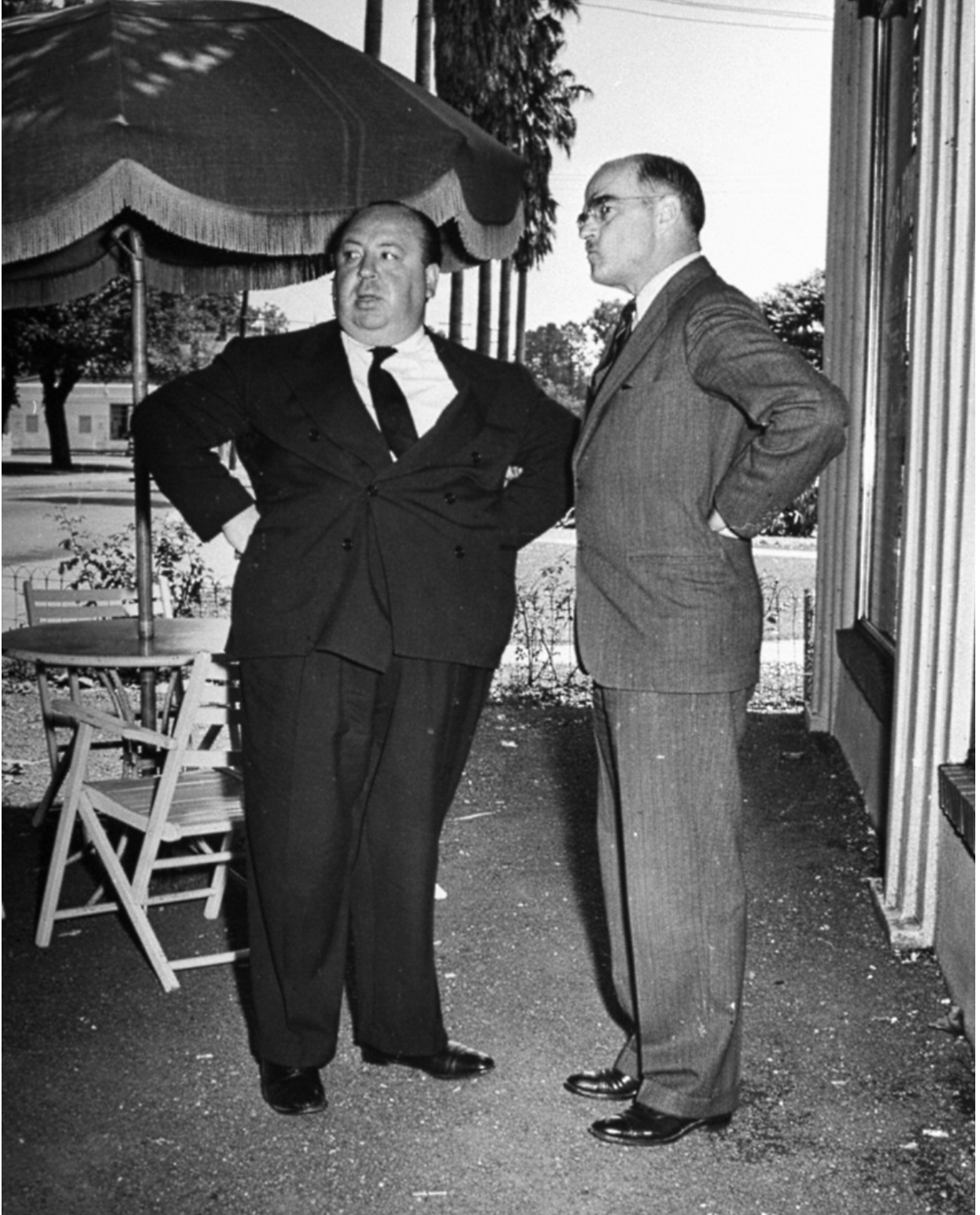
"Film çekmek insanın farklı yaşlarda kendi fotoğrafını çekmesi gibi bir şey. Hepsi farklı görünür, ama aslında hepsi aynıdır."

Wong Kar-Wai

altyazı
AYLIK SINEMA DERGİSİ

Sinema üzerine düşünen dergi
Her ay bayilerde

“ İlk işimiz bir heyecan yaratmak, ikinci işimiz ise bu heyecanı ayakta tutmaktır. ”

Alfred Hitchcock